

Ridresa Black Périgord september 2008

Mina tre ”ridväninnor” och jag har just kommit hem efter ännu en långritt i Frankrike. Det är något visst med den franska atmosfären, både på hästryggen och vid matbordet. Det är andra gången som vi besökte Pierre, vår lille fransman och guide för de flesta långritterna i Frankrike. Han talar ju inte så mycket engelska, men när han frågar ”Are you happy” så svarar vi förstås att ”We are very happy” och så skålar vi ”chin, chin”!

För Pierre är hästarna, förutom sin fru, hans familj. När han någon gång om året åker iväg till Marocko, ringer han hela tiden hem och undrar hur det är med hästarna. Han sköter sina hästar som sina barn och det känns så himla bra när man sitter där i sadeln att veta att den här hästen blir så väl omhändertagen.

En morgon när vår grupp kom ut efter frukost och kartritning – man fyller alltid i dagens ridväg på egna kartor, så man vet var man är! – väntade hästarna på oss som vanligt sadlade och klara. Det fanns en liten magisk förväntan i den kyliga morgonluften när jag såg hur hästens varma utandningsluft syntes så tydligt när solen var på väg upp. En härlig morgonstund, som jag fångade på bild, innan vi någon timme senare galopperade iväg över fälten.

Lika magiskt blev det vid dagens slut då vi till häst tågade in i en gammal befästningsstad, Monpazier – en av de vackraste städerna i Frankrike – och möttes av alla turister som tittade på oss och lyssnade till hästarnas klapper mot stenunderlaget. Det kändes som om vi var med i en filminspelning! Vi ställde upp oss mitt på det lilla torget för ett gruppfoto. Vilket minne! Sedan lämnade vi hästarna för natten i en frodig grön dalgång med en porlande liten bäck. Pierre vet verkligen vad både ryttare och hästar vill ha!

Nästa gång blir det långritt i Champagne år 2010!

Christin Claesson
Karlskrona